

Homenatge a en Jordi Pallés Font (22 de maig 2020)

Aprofitant l'ocasió que m'han brindat la família Sauret de poder participar en aquest blog, m'agradaria retre un petit homenatge a una persona de la gran família Busquets que ha tingut una influència, sense ser-ne massa conscient, en la meua vida de petit i que després m'ha acompanyat tota la resta.

Aquesta persona es el *tio* **Jordi Pallés Font**, casat amb la Josefina Grau Busquets.

Comencem pels anys cinquanta, jo no tenia ni deu anys, que estíuejant a l'Ametlla del Vallés, anàvem alguns dissabtes a Samalús, a Can Massagué. He de dir que la meua mare guardava un gran record de Samalús, no en va, s'hi va passar una part important del tres anys que va durar la guerra amb les ties, cosines i alguns cosins, la mare, les germanes i el germà. Ens explicava tantes anècdotes que ens semblava haver-ho viscut.

No cal que digui, doncs, que a nosaltres també ens feia molta il·lusió anar-hi. Recordo trobar la *tia* Carmen, la *tia* Rosa, la Rossita, els Barrau, els Bosch i ... els Pallés.

De fet, el que més ens importava era trobar als Pallés. El Jordi (Jorgito l'anomenàvem) era de la meua edat, per lo que era normal que tan aviat com arribàvem ens busquéssim i ens poséssim a jugar. Jo que era un nen, mes aviat urbanita, totes les coses del camp i de la natura m'eren noves. Em quedava bocabadat del que sabia dels animal, de les plantes, de les muntanyes. Recordo la destresa que tenia en agafar figues del arbre amb la canya oberta per la punta, d'enfilar se als arbres, de saltar marges, d'agafar capgrossos ...

Però el que mes em captivava era sortir amb el *tio* Jordi. Sempre li demanàvem, però no sempre era possible. Unes vagades era per anar caçar, això m'encantava, per a mi era tot nou, no us penseu pas que disparava trets, això mai ho va fer davant nostre, ens ensenyava a observar el gos, a observar les perdius, la caça amb fures, es a dir, els secrets de la caça. Altres vegades anàvem a una font, o a una bassa, o a veure cremar una carbonera, o a collir espàrrecs...

En totes aquestes sortides ens explicava moltes coses que nosaltres l'escoltàvem atentament, que si els del Castell de Can Bori havien ferit el gos a perdigonades perquè, perseguint un conill, havia entrat a les seves terres. Que si en les guerres carlines havien matat el home de Can Cuc disparant-li un tret pel forat de l'aigüera....., ens feia observar les plantes, que si toques les ortigues sense respirar no piquen, que si els senglars es mengen els aglans, que si el bolet mes bo era l'ou de reig però que no es podia confondre amb l'amanita

muscaria, que era molt tòxica. En va ensenyar la salamandra, que bonica, mai n'havia vist cap. Que si les falgueres, que si el galzarà, que si el boix grèvol. Que si el gat mesquer, que si la serps de camp, que si el escurçó.....

Un dissabte ens vam quedar a dormir, vam plantar la tenda al mig de l'era. Era la primera vegada que hi dormia. Ell se'n va anar a dormir dins. Vam estar escoltant els sorolls de la nit. Tan va ser així que, a mitja nit, ja estàvem dins la casa cagats de por.

Tan ens va entusiasmar lo d'anar a la muntanya , que per reis, vam demanar una motxilla i un sac de dormir i, que com que els Reis ho saben tot, ens ho van portar.

Durant una època, devia ser pels començaments dels 60, ens vam adherir al grup dels Flaquer i els Pallés, que durant la primavera o la tardor organitzaven excursions els diumenges. Aquestes, sempre tenien una finalitat, que les feia mes engrescadores. Vam anar moltes vegades a buscar bolets, a base d'esgarrinxades, ens vam fer especialistes. Altres vegades era per visitar una cova, com la de Mura, o anar a pescar al riu, com a la Teularia, aquí hi vam anar moltes vegades a la roca foradada de Cantonigròs, el salt de Sallent a Rupit, el pantà de Sau a Tavertet.

Un estiu, vam anar a Gósol i vam plantar la tenda en un replà del Castell. Sota mateix del Pedraforca. Un cop muntada la tenda, vam berenar pa amb vi i sucre, tots anaven contens. Va ser una premonició ja que, durant molts anys, va ser la muntanya que més cops he pujat i encara significa molt per mi.

La primera vegada que hi vam pujar va ser amb el Jordi (Jorgito) i ,evidentment, per Gósol. També venien alguns del meus germans . Vam agafar el tren fins a Guardiola de Berga, allà un bus al coll de Maçaners i caminant fins a Gósol . El Jordi ja hi havia pujat abans, i ell feia de guia. Vam pujar pel bosquet fins arribar a la paret, i a partir d'allà vam anar grim pant fins dalt. Va ser dur. Ho recordo perfectament, i ho hem comentat algunes vegades amb els meus germans.

Aquesta muntanya també va significar molt per en Jordi, que durant molts anys i pel desembre hi pujava a posar el Pessebre, que per cert, moltes vegades l'havia fet el *tío* Jordi al taller.

Arribem al any 1965, ja teniem 15 anys, aquell hivern amb els meus germans i un grup de nois del col·legi, vam començar a preparar una travessa pel Pirineu que tenia com objectiu fer el cim del Aneto. Quan el nostre pare es va assabentar de les nostres intencions, no ho va veure clar i ho va consultar amb el *tío* Jordi. Aquest li va comentar que el Jordi (Jorgito) junt a grup dels Jesuïtes de Casp, també hi volien anar, i li va suggerir que ens hi podíem

ajuntar. En aquest grup hi havia el Pare Raimon Algueró, per lo que el meu pare no va dubtar ni un moment. Nosaltres no el coneixíem de res, però en el curs següent va ser el nostre consiliari al Agrupament Escolta de la Berchmans.

Durant la preparació, vaig anar unes quantes vegades a casa el Jordi, allà vaig conèixer els primers llibres de muntanya, el Edmund Hillary, el Sherpa, el material de muntanya (raquetes de neu, grampons, piolet).

En aquella sortida es va assolir l'objectiu, vam poder fer cim, amb missa inclosa. Llàstima que per molt temps no vam poder acabar tot el recorregut. Vam passar moltes vicissituds, anècdotes, records que seria molt llarg d'explicar.

L'any següent, quan s'estava gestant L'AGRUECC, vam anar amb el Raimon Algueró, el Jordi, els meu germà Santi i el cosí Ignasi, al Rally del C.E.C. que es celebrava a la boca Sur del túnel de Viella. No estàvem inscrits, però hi vam anar a treure el nas. El primer dia, dissabte, vam pujar tots al cim del Mulleres i l'endemà, en Jordi i Jo vam anar a pujar el Besiberri Sud. Amb tan mala sort que va fer un dia molt assolellat, i al principi tot anava be, pujaven molt ràpid, però a partir del llac estava tot nevat, neu tova, va ser molt més lent, i abans d'arribar al coll vam girar cua, doncs no portàvem ulleres de sol i teníem els ulls molt irritats. Quantes vegades he pensat en les imprudències que vam fer per falta de material adequat.

I arriba el dia que el *tiu* Jordi compra la casa a Querforadat, Cal Marió, sota la serralada del Cadí.

Quants records em venen a la ment. Traient els fems de les corralines, traient trastos, posant el parquet al terra, pintant les bigues, posant oli de llinosa a la barana de l'eixida, refent els barrots trencats, cuinant a la llar de foc, parlant amb la gent del poble i sobre tot, pujant al Cadí per la canal Baridana. Aquell estiu hi vam pujar varies vegades.

Les Setmanes Santes viscudes, amb la casa plena de gent. Allà hi cabia tothom, tothom era benvingut. Recordo que una vegada anava amb el Felip, l'Ignasi i el meu germà Santi, vam començar a caminar a Cerc, passant per Paguera, la Serra de Ensitja, Gósol, la Serra del Cadí i al arribar al cap de munt de la canal Baridana vam veure que tota la canal estava plena de neu. Vam trobar a uns que pujaven i ens van indicar que la neu estava molt tova, per lo que ens vam aventurar a baixar. En arribar al Querforadat, vam anar a casa el *tio* Jordi, que hi eren per ser Setmana Santa. Teníem els peus congelats doncs anàvem em les Xiruques. El *tio* ens va rebre amb els braços oberts, i va estar escalfant aigua per que poséssim els peus en remull, al cap d'una bona estona ens vam recuperar. Ens hi vam estar la resta de la setmana.

Recordo els viatges que vaig fer amb ell, cap a el Quer, amb el Gordini, si mal no recordo. Em deia “no te sentit tenir cases ni coses si no es per gaudir-les” . I tant que sí que es va gaudir de Cal Marió, primer ell i tota la seva família, i després tots aquells que aprofitant de la seva hospitalitat ens hi acostàvem. Quina raó tenia.

Varies vegades li havia demanat que em deixes la casa, mai vaig tenir un no per resposta. Veig que aquest tarannà persisteix . Fa poc, en l'enterrament de la Blanca, l'Enrique me la va oferir.

Moltes gràcies.

Joan Andreu Badell.

